

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ο κ. Ροϊλός ησχολήθη εις την σχεδιασμένην μεγάλου πολεμικού πίνακος, παριστώντος ένα τὸν θριάμβον τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, τὴν ἐκ τῶν στενῶν τῆς Κρόνας νικηφόρον ἔξοδον τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ πρὸς τὴν Τζουμαγιάν. Ὁ Βασιλεὺς ἔφιππος ἡγεῖται τοῦ ἐπιτελείου τον καὶ προχωρεῖ ἐν μέσῳ εὐζωνικῶν καὶ πεζικῶν ταγμάτων, ἀλλοφρόνων ἐκ πολεμικοῦ μένου. Δεξιῇ τοῦ πίνακος φαίνονται ἀπαγόμενοι οἱ Βούλγαροι αἰχμάλωτοι καὶ ἀπὸ τὰ ὑψόμενα κατέρχονται νικηφόροι στρατιαί, ἐνθ' εἰς τὰ πρῶτα ἐπίπεδα τοῦ πίνακος ἀνεστραμμένα κατάκεινται τὰ ἐχθρικά προβόλα. Εἰς τὰ βάθη προέκαστοι καὶ κἀπνίζουσαι γάνονται αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρειων τῆς στενοῦ. Ἡ σύνθεσις ἀκόμη εἶνε ἀπλοῦν σκίτσου, εἰς τὸ ὁποῖον προσεχῶς ὁ καλλιτέχνης θὰ δώσει τὴν σφραγίδα τῆς τέχνης του. Ἡ εἰκὼν ἤρεσε πολὺ εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις ἐπισκέφθη μεθ' ὀλοκλήρου τῆς Βασ. οἰκογενείας τὸ ἐργαστήριον τοῦ κ. Ροϊλοῦ, παραμείνας ἐπὶ τοιαῦτα τέτρατα τῆς ὥρας.

★

Ο κ. Φερρέκιδης θὰ ἐκθέσῃ προσεχῶς 70 πίνακας, οὓς ἀπεικόνισε κατὰ τὴν εἰς τὴν νέαν Ἑλλάδα περιουσίαν του. Πολλὰ Μακεδονικὰ πόλεις καὶ χωρία καὶ τοπεῖα ἀναπαριστῶνται φρονικώτατα. Ὅλγα εἶνε αἱ προσωπογραφαί, ἰδίᾳ Μακεδονίων χωρικῶν μετὰ τὰς γραφικὰς ἀμφιέσεις των, ἃς μετὰ μεγάλην δυσκολίαν κατώρθωσεν ὁ καλλιτέχνης τὸ ἀπεικόνισθαι, διότι ἠγοῦντο νὰ ποζάρουν ἐπειδὴ κατὰ τὰς κρατοῦσας δευσιδαιμονίας «ὅποιος φωτογραφίζεται, πεθαίνει».

★

Ὡς γνωστὸν ὁ Γάλλος ζωγράφος κ. Γεώργ. Σκῶτ, ὁ παρακολουθήσας τὸ Στρατηγεῖον μας καθ' ὅλον τὸν δεῦτερον πόλεμον καὶ σχεδιάσας πλείστας σκηνὰς τῆς ἐνδόξου ἐκστρατείας ἐκ τοῦ φρονικοῦ, πολλὰς δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ, ἐργάζεται ἤδη εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν μεγάλου πίνακος τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος θὰ παραμείνῃ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Ἀνάκτορα ὡς καλλιτεχνικὸν τρόπαιον τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου.

Ὁ πίναξ, φρονικῶς μεγέθους, παριστᾷ τὸν Στρατηλάτην Βασιλέα ἔφιππον ἐπὶ τοῦ εἰνοουμένου ἵππου Του, Ἀγγλικῆς καταγωγῆς, ὀδηγοῦντα τὸν στρατὸν Του εἰς τὰ στενά τῆς Κρόνας. Ὁ Βασιλεὺς στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τ' ἀριστερᾷ, οὕτως ὥστε νὰ φαίνεται ἡ ἐπιβλητικὴ φροιστονομία του κατὰ πρόσωπον σχεδόν, καὶ ἔχει τὸ σῶμα ἐλαφρῶς κεκλιμένον πρὸς τὰ ἔμπροσ — κίνησις ἡ ὁποία ἀποδίδει ἀριστοτεχνικῶς τὴν ἐντύπωσιν τῆς ὀρμῆς καὶ τῆς θελήσεως. — Δεξιῇ ὀρθοῦνται ἀτόμοι οἱ βράχοι τῶν στενῶν, εἰς τὸ βάθος δὲ φανονται εἴζωνοι προχωροῦντες, οἱ ὁποῖοι, στρεφόμενοι πρὸς τὸν Στρατηλάτην, τὸν ἐπενφημοῦν.

Ὁ Βασιλεὺς, κατὰ τὴν ἐπισκεψίν του εἰς τὸ ἐν Παρισίῳ ἀτελιὸν τοῦ κ. Σκῶτ, ἐνηρεστήθη νὰ ποζάρῃ ἐπ' ἄρκετόν διὰ τὸν πίνακα τοῦτον.

Ο κ. Σκῶτ ἔχει συλλέξει ἕλικὸν δι' ἑκατὸν καὶ πλέον πίνακας, οἱ ὁποῖοι θ' ἀσασχολήσονται αὐτὸν ἐπὶ μίαν ὀλοκλήρουν διετίαν.

Ἐκ τῶν ἤδη ἐτοιμῶν, ἡ Α. Μεγαλειότης ἠγόρασε τρεῖς κατὰ τὴν ἐν Παρισίῳ διαμονήν Του. Εἶνε ὕδατογραφία: Ἡ πρώτη παριστᾷ δεκάδα Βουλγάρων αἰχμάλωτων, ἀληθῶν τύπων ζωνανθρώπων, καθημένων ἢ κουλτοριασμένων κατὰ μῆκος ἐνὸς δρόμου καὶ ἔρειθμενων εἰς τὸν λευκὸν ὄχρον τῆς ὁδοῦ πρὸς τ' ἀριστερᾷ.

Ὁ κ. Σκῶτ, σχεδιάσας ἐκ τοῦ φρονικοῦ τοὺς Βουλγάρους τοῦτους, κατώρθωσε νὰ ἀποδώσῃ ἐντελῶς τὴν

κτηρόδη ἔκφρασιν τῶν Μογγολικῶν των προσώπων καὶ τὰς χαρακτηριστικὰς λεπτομερείας τῆς ταπεινῆς αὐτῶν καὶ ζωώδους στάσεως καὶ τῆς περιβολῆς των, τῶν γνωστῶν ἰδίως Βουλγαρικῶν τσαρτζιῶν των, προσδεδεμένων δι' ἱμάτων ἐπὶ κνημῶν χοιροειδεσάτων, τυλιγμένων εἰς λευκὰ μάλλινα ἀκάθαρα περιβλήματα. Ἐνώπιον τῶν αἰχμάλωτων φροσρεῖ εὐσταθῆς Ἑλλην στρατιωτῆς, φέρον τὴν λόγχην ἐπὶ τοῦ Μῦνλιχρ. Ἡ ἀντίθεσις εἶνε ἐνγλωττωτέρα κάθε χαρακτηρισμοῦ.

Ἡ δευτέρα ἀκουαρέλλα παριστᾷ Ἑλληνα στρατιωτικὸν ἱατρόν, ἐκτελοῦντα ἐγχείρησιν ἐπὶ τραυματίου στρατιώτου. Ὁ ἱατρός ἐξήγει σφαιραν ἐκ τοῦ λαιμοῦ τοῦ τραυματίου καὶ τὸ ἔργον εἶνε καταπληκτικῶς νατουραλιστικόν, θαυμάζεται δὲ ἡ ζωντανὴ ἀπόδοσις τῶν λεπτομερειῶν. Εἰς τὸ δεῦτερον προσοπικὸν ἐπίπεδον τοῦ πίνακος διακοῦνται διάφοροι τραυματίαι κατακεκλιμένοι καὶ ἀραιμόντες τὸν ἱατρόν. Τὸ βάθος τοῦ πίνακος εἶνε τοποθεσία τοῦ Σιμετλή, ἔξω τῶν στενῶν τῆς Κρόνας, ὅπου ἐδόθη ἡ γνωστὴ μεγάλη μάχη.

Ὁ τρίτος πίναξ παριστᾷ μεταφορᾶν τραυματιῶν ἄλλοι μεταφέρονται ἐπὶ φορέων, ἄλλοι βαδίζον μόνοι μετὰ προσχεροῦς ἐπιδέσμων, ἄλλοι στιριζόμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων συναδέλφων των. Τὸ σύνολον παρέχει κατὰ τὸν νατουραλιστικώτερον τρόπον τὴν ἐντύπωσιν τῆς εὐγενοῦς ἔγκαταρτήσεως, εἰς τὸν φρονικὸν πόνον, τῶν γενναίων μαχητῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ἐν Παρισίῳ Προεβεντῆς κ. Ρωμᾶνος, ὅστις συνώδεσε τὴν Α. Μεγαλειότητα εἰς τὸ ἀτελιὸν τοῦ κ. Σκῶτ, ἠγόρασεν ἐπίσης μικρῶν ὕδατογραφῶν παριστώσων τὸν Βασιλέα ἀκούοντα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἡμεροσησίας ἀναφορῆς τοῦ ἐπιτελάρχου του κ. Λούριαν. Εἶνε καὶ αὐτὸς πίναξ χαρακτηριστικῶς διὰ τὴν ἀσθηρότητα, ἡ ὁποία τὸν διαπνέει.

Ἡ Παρισινὴ «Illustration», τῆς ὁποίας εἶνε συνεργάτης ὁ κ. Σκῶτ καὶ ἡ ὁποία ἐδημοσίευσεν ἤδη πλείστα σκίττα πολεμικὰ τοῦ συμπαθοῦς καλλιτέχρου, προσηγγεῖ τὴν προσεχῆ ἔκδοσιν τῶν ἀκουαρελλῶν του εἰς φύλλα, τὰ ὁποῖα θὰ διανεμηθῶν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς.

★

Εἰς τὴν Ἑκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μάμαντος ἐν Λαγκρὸς τῆς Γαλλίας σῶζονται δύο μεγάλοι πίνακες εἰς τοὺς ὁποῖους ἔχουν ζωγραφηθῆ σκηναὶ τοῦ Καππαδόκου τοῦ ἁγίου. Πρὸ τῆς γαλλικῆς Ἐπιναστάσεως ἐσώζοντο 8 ἐν ὄλῳ πίνακες περιγράφοντες τὸν κύκλον τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Μάμαντος δωρηθέντες τῷ 1545 ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Ζιβροῦ. Κατὰ τὴν ἀθεϊστικὴν ὥμως περίοδον τῆς γαλλικῆς Ἐπιναστάσεως ὁ ναὸς τοῦ Λαγκρὸς ἐουλήθη καὶ μόλις μετὰ παρέλευσιν ὀλοκλήρου δεκαετίας ἀνευρέθησαν οἱ ἐπάρχοντες καὶ νῦν δύο πίνακες ἐκ τῶν ὀκτῶ, οἵτινες καὶ ἀπετέθησαν εἰς ὁ μέρος ἐσθλίζον καὶ πρότερον τὴν Ἑκκλησίαν.

Μέχρι τοῦδε οἱ πίνακες οὗτοι ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Ραφαήλ ἢ εἰς ἕνα τῶν μνηστῶν του. Πολλοὶ ὁμως ἐδυσπίστουν, ὅχι διότι ἡ τέχνη τῶν εἰκόνων ἦτο κατωτέρα τῆς ἀξίας τοῦ Ἑταλοῦ ζωγράφου, ἀλλὰ διότι δὲν ἦσαν τῆς Ἑταλικῆς Σχολῆς.

Πρὸ τῶν ὅμων ὅμως ἡμερῶν εὐρέθη τὸ συμβόλαιον ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ ὁποίου προήγγελε τοὺς ὀκτῶ πίνακας ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ζιβροῦ. Ἡ παραγγελία ἐδόθη τῷ 1543 εἰς τὸν διάσημον Παρισινὸν ζωγράφον Ἰωάννην Κονζέν, ὅστις ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς πίνακας ἀπὸ 200 χρυσῶν οκοῦδων καὶ ὅστις ἐντὸς διετίας εἶχε παραδώσει τὸ ἔργον. Ὡστε ἡ παρέλευσις τῶν εἰκόνων εὐρέθη.

★

Π Ι Ν Α Κ Ο Θ Η Κ Η

Εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν τοῦ Βερολίνου ἀνεκαλύφθη νέος ἄγνωστος μέχρι σήμερον πίναξ τοῦ Ρέμπραντ. Ἐἶνε προσωπογραφία ξανθοῦ νεανίου καὶ θεωρεῖται ἐκ τῶν ἀρίστων ἔργων τοῦ μεγάλου ζωγράφου. Ἠγοράσθη ἀντὶ μεγάλου ποσοῦ ὑπὸ Βερολινέζου συλλογέως.

★

Ὁ κ. Γ. Στρατηγός, ὅστις ἐσπούδασε ζωγραφικὴν ἐν Γερμανίᾳ καὶ ὅστις παρηκολούθησε τὰς ἐκστρατείας, θὰ κίμῃ ἐκθεσὴν τῶν ἔργων του. Ἰδίως ἀσχολεῖται εἰς τὴν στρατιωτικὴν ζωγραφικὴν, ἔχει δὲ ἐκθέσει ἔργα του εἰς Ἐθνοπαιδικὰς ἐκθέσεις.

★

Ἡ Ἀγγλία χάνει ἐν ἐκ τῶν ἀνεκτιμήτων ἀριστουργημάτων τῆς Τέχνης. Πρόκειται περὶ τῆς περιφήμου Μαντόνας τοῦ Ραφαήλ, τῆς διακοσμημένης μὲ τὰ ὀνόματα τοῦ Νικολίνι καὶ τοῦ Κοῦπερ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἦτο πρεσβυτέρης εἰς τὴν Φλωρεντίαν, τὴν ἠγόρασεν, ἀπετέλει δὲ ἡ εἰκὼν αὕτη τὸ ὠραιότερον στόλισμα τῆς Πανακothήκης τοῦ Κοῦπερ εἰς τὸ Λονδίνον. Ἦδη τὸ περιφήμον ἀριστούργημα ἐπωλήθη ἀντὶ μεγίστου ποσοῦ εἰς Ἀμερικανὸν βαδύπλοτον.

Γ Α Υ Π Τ Ι Κ Η

Ὁ ἔθνονσιώδης ποιητὴς Σ. Μαισοῦκας ὡς συνέχειαν τοῦ «Λευκοῦ στανροῦ» ἐνεργεῖ ἔργονος ὑπὲρ ἰδρύσεως ἀνδριάντος εἰς τὸν αἰγινηστον Βασιλέα Γεώργιον Α'. Θὰ προηγηθῇ διαγωνισμὸς μεταξὺ Ἑλλήνων μόνον καλλιτεχνῶν, καὶ τὴν 5 Μαυτίου, τὴν αὐτὴν ἀκοιβῶς ὥρα, καθ' ἣν ἐξεπνευσεν ὁ μάρτυς Βασιλεὺς, ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι μαρμαροκόποι, συγκεντρωμένοι εἰς τὴν Πεντέλῃν καὶ εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἀποδίδει τὰ ὠραιότερα μάρμαρα, θ' ἀρχίσουν νὰ κόβουν τὸν ὄγκον, ὁ ὁποῖος θὰ χρειασθῇ διὰ τῶν ἀνδριάντων, ἐνῶ ἱερεὺς θὰ ἀγιάξῃ τὸ μάρμαρον.

Ὁ κ. Κοτζιάμνης θὰ προσφέρει τὸ μάρμαρον.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν θὰ γείνη καὶ ὁ γάμος τῶν κορασιῶν τὰ ὁποῖα προικίζει ὁ «Λευκὸς Στανρός».

★

Ὑπὸ τοῦ ἔθν. Πανεπιστημίου θὰ ἰδρῶθῃ στήλη ἀναθηματικὴ τῶν ἐν τοῖς δύο πολέμοις πεσόντων φοιτητῶν. Θὰ στηθῇ ἐν τῷ προανλίφ τοῦ Πανεπιστημίου, ἔνθα καὶ ἄλλη ἀναμνηστικὴ στήλη ὑπάγοι, ἐν ἣ ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 πεσόντων φοιτητῶν.

★

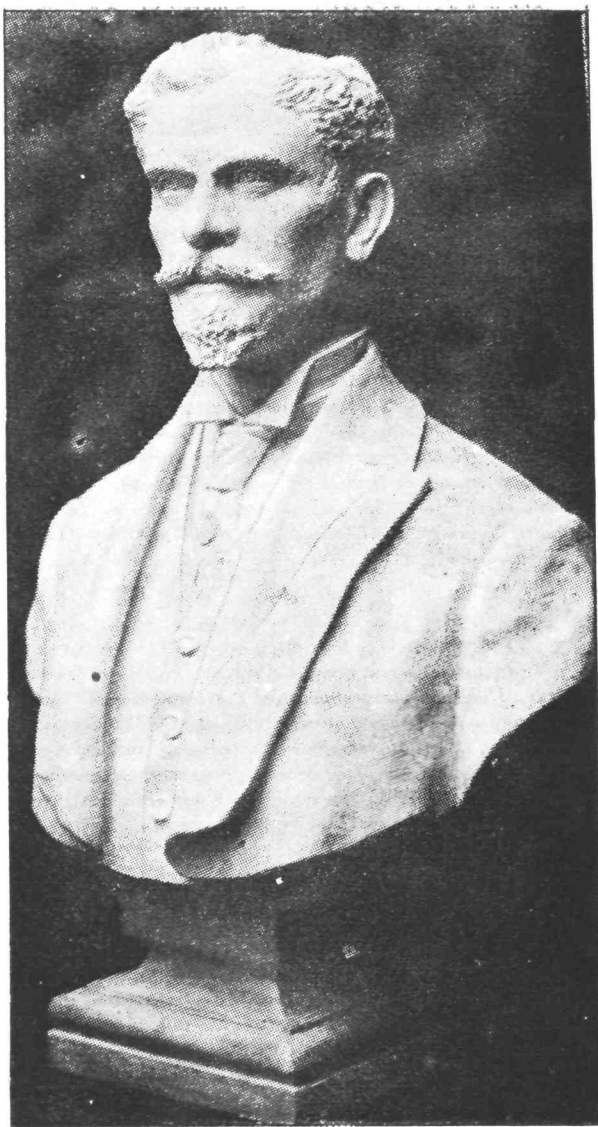
Ὁ κ. Θ. Θωμόπουλος ἐργάζεται νέας συνθέσεις, πολεμικὰς ἰδίως. Ὁ «Βασιλεὺς ἔφιππος», εἶνε ἐμπνευσμένον πρόπλασμα ἀνδριάντος. Ὁ Στρατηλάτης ἐπὶ τοῦ ἵππου του ἔχει ὄλην τὴν ἐκφραστικὴν τὴν κατακτητοῦ. Ὁ «Πόλεμος», προσωποποιούμενος εἰς ῥωμαλέον ἄνδρα, ὅστις περῶν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν πτωμάτων, ἀνθρώπων καὶ ἵππων. Ὁ «Θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ» παριστᾷ τὸν πολεμιστὴν, ὅστις πρόκειται νὰ σωριασθῇ κατὰ γῆς καὶ σοσπῶνται τὰ μέλη του εἰς μίαν τραγικὴν πίεσιν τῆς ἀντιδράσεως τοῦ σώματος πρὸς τὸν ἐπερχόμενον θάνατον.

Ἡ «Νίκη», ἐν εἶδος Ναυτικῆς νίκης ποῦ τείνει τὰς πτέρυγας ὑπὲρ τὸν Ἑλλ. στόλον, ὁ ναύαρχος Κουντουριώτης, ὁ τορπιλλητὴς Βότσης, οἱ ἀξιοματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ Δούρανης, Δούσιος καὶ Γούδας, ὁ Ἀσπρηματιστὴς εἶνε ἔργα τὰ ὁποῖα ἐνεπνεύσθη ὁ γλύπτης παρακολουθήσας τὰς ναυμαχίας τοῦ Στόλου.

Ἀλλὰ ὁ κ. Θωμόπουλος δὲν λησμονεῖ καὶ τὴν ζωγραφικὴν. Εἰς πρωτότυπος πίναξ του εἶναι ἐμπνευσμένος ἀπὸ τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ παραστατικοῦ πολεμικοῦ ποιήματος τοῦ κ. Γρυπάρη «Ὁ ὄρθρος τῶν ψυχῶν».

★

Οἱ διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἔργονοι ἀνήλθον εἰς δρ. 72, 243.

Χρ. Σῶζος. Προτομή ὑπὸ Γ. Δημητριάδου

Ὑπὸ τοῦ ἐπιτάφου γλύπτου κ. Γεωργ. Δημητριάδου ἐπερατώθη ἡ ἐκ μαρμάρου προτομὴ τοῦ πρὸ τῶν Ἰωαννίνων ἐνδόξως πεσόντος Χριστοδοῦλου Σῶζου, δημάρχου Λεμησοῦ καὶ βουλευτοῦ Κύνρου, γενομένη κατὰ παραγγελίαν τῶν Κυπρίων. Εἰκόνα τῆς προτομῆς παραθέτομεν ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ. Εἰς τὸν αὐτὸν γλύπτην παρηγγέλην μεγάλη στήλη ἀναμνηστικὴ τῶν πεσόντων Κυπρίων, ἣτις θὰ στηθῇ ἐν τῇ νήσῳ.

★

Ὁ Προσθεπουργὸς ἔδωκε διαταγὰς διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ὠραία πρότασις, τὴν ὁποῖαν εἰσηγήθη εἰς τὴν Βουλὴν ὁ βουλευτὴς κ. Β. Κυρέλλος, περὶ ἀνεγέρσεως στηλῶν εἰς τὴν προτεινόμεσαν κάθε ἐπαρχίας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ γραφοῦν τὰ ὀνόματα τῶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας πεσόντων εἰς τοὺς δύο πολέμους.

Τὴν δαπάνην θὰ ἀναλάβουν οἱ Δήμοι καὶ αἱ Μοναί, καὶ εἰς τὸ κεντρικότερον μέρος τῆς προτεινόμενης κάθε ἐπαρχίας θὰ στηθῇ τὸ ἀπλοῦν αὐτὸ καὶ ἐπιβλητικὸν μνημεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπομὲν ἕλξιν ἀπομιμήσεως εἰς τὰς ἐπερχόμενας γενεάς.

★

Εἰς τὴν Μασσαλίαν πρόκειται νὰ ἰδρῶθῃ μνημεῖον προσωομιέμον ν' ἀπαθανάτισον τὸν ἠρωοῖσμον τῶν Μασσαλιωτῶν τοῦ 1524. Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο αἱ γυναῖκες τῆς Μασσαλίας παρὰ τὸ πλεονὸν τῶν ἀνδρῶν ἔπερησιόθησαν τὴν πόλιν μετ' ἀπειροπάτου θάρρους. Ἀπὸ τοῦ ἔργου τῶν προχομάτων ἐξαπέστειλον βροχὴν βλημάτων κατὰ τῶν πολιορκητῶν. Κατώρθωσαν ν' ἀποθῆσωσι τοὺς μόναι αὐταί, ἄχρι σημεῖον τινὸς τῆς θαλάσσης, ὅπου ἤδη κεῖται ὁ λιμὴν τῆς Ζολέι. Τὸ γεγονός, ἄλλως τε τοῦτο, ὑπενημίσει καὶ ἡ ὄνομασία μιᾶς κεντρικῆς λεωφόρου τῆς Μασσαλίας, τῆς λεωφόρου τῶν Κυριῶν.

Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐγείρεται πρωτοβουλία τῆς ἐπιτροπείας τῆς ἀρχαίας Μασσαλίας. Μεταξὺ δὲ τῶν πρώτων δωροῶν, ἢς αὕτη ἐδέχθη εἶνε καὶ σημάδια τῆς πόλεως, λευκὴ μετὰ κωνοῦ στανουῦ. Τὴν σημάδιαν ταύτην προσέφερον αἱ ἰχθυοπόλιδες τῆς Μασσαλίας, πρὸς τιμὴν τῶν ἠρωιδῶν προγόνων τῶν.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Περιοδεύει θιάσων

Ὁ θιάσος Νίκα-Φύροσ ἀφοῦ ἔδωκε σειρὰν παραστάσεων εἰς Καβάλλαν, μετέβη εἰς Κων/πολιν, συμπληρωθεὶς δι' ἄριστων ἠθοποιῶν, τῶν κριῶν Μουστάκα καὶ Γαβρηλίδου καὶ τῶν κ. κ. Λεπενιώτου καὶ Ροζάν.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ρωσσίαν θιάσος ὑπὸ τὴν κ. Βασιλείαν Στεφάνου.

— Εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον ὁ περιοδεύων θιάσος τῆς δ. Ζουανίτα ντε Φρέτζια τοῦ «Βωδεβίλ» ἔδωκε ἐξ παραστάσεις, τὸ «Ριπίδιον» τῶν ντε Φιέρο καὶ Καγιαβέ, τὴν «Τοίχων» τοῦ Μπεροττίν, τὸν «Ἀνθρωπον τοῦ οὐρανοῦ» τῶν Φαρόε καὶ Φροντὰ, τὴν «Κυρία Προέδρου» τῶν Ἐνεκὴν καὶ Βέμπρο, τὴν «Κυρία μὲ τὰς καμελίαν» καὶ τὴν «Κυρία δὲν μὲ μέλει». Τὰ τέσσαρα τελευταῖα ἦσαν γνωστά, παρασταθέντα πολλάκις ἐν Ἀθήναις. Πρωταγωνιστὴς τοῦ θιάσου τῆς Φρέτζια εἶνε ὁ κ. Ραῦμὸν Ἀνόν. Ὁ θιάσος ἐν τῷ συνόλω μέτριος.

— Ὁ θιάσος τῆς κ. Κυβέλης ἤρρισε παραστάσεις εἰς τὰς Πάτρας. Κατόπιν θὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Κων/πολιν.

— Θὰ ἔλθῃ περὶ τὰς 10 Ἰανουαρίον διὰ 23 παραστάσεις ἡ μεγάλη χορευτικὴ Λόνε Φούλερ μὲ ὀλόκληρον τὸν χορὸν τῆς ἐξ 60 κορασιῶν 13-15 ἔτων μὲ ὅλον τὸν σκηρικὸν διάκοσμον τῆς, τὰ ἠλεκτροφωτιστικὰ μηχανήματα τῆς καὶ μὲ τὴν ἐκ 50 ὀργάνων ὀρχήστραν τῆς.

— Τὴν 2 Δεκεμβρίου θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον θιάσος Βιεννέζικης ὀπερέτας. Θὰ παίξῃ, ἐκτὸς ἄλλων, τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Λεζὰ «Ὁ ἰδεώδης σύζυγος», ὡς καὶ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν «Μισογῆνη» τοῦ Ἐὐσλερον, τὴν «Κόρη τοῦ μουσικοῦ» τοῦ Γιάρο κλπ. Μετέχει τοῦ θιάσου καὶ ἡ ὄνομαστὴ Βιενναῖα συμπερέτα Λοῦμπνέρο.

— Τὸν Ἰανουάριον θὰ δοθῶν παραστάσεις εἰς τὸ Δημοτικὸν α) τῆς μεγάλης δραματικῆς Ρεζάν, β) τοῦ ἐν Καίρο θιάσου τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, γ) τῆς Ὑβὲτ Γκιμπέρο, ἡ ὁποία καὶ ἄλλοτε ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας.

— Εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον θὰ δώσῃ παραστάσεις περὶ τὰ μέσα Δεκεμβρίου ὑπὸ τὸν κ. Ανιέ Πόε ὁ θιάσος τοῦ Παρισιοῦ θεάτρον «L'Ōuvert».

— Ἀγγέλλεται ἡ διέλευσις ἐξ Ἀθηνῶν τῶν θιάσων τῆς κ. Βαλλὲ καὶ Ντιμπόσκ, ἀργότερα τῆς Μιτοῦ Ντεζὰ ἡ ὁποία θριαμβεῖ εἰς τοὺς ρόλους τῆς «Μωρὰς παρθένου» καὶ τῆς «Πομπρὸς».

— Τὸ Ἑλλ. μελόδραμα ἀπῆλθεν εἰς Ρουμανίαν.

— Ὁ θιάσος Παλαιῶννον μετὰ τῆς Ἐνεκὴ δίδει παραστάσεις εἰς Σμύρνην. Ἐπίσης ἡ ὀπερέτα Λαγκαδά.

— Ὁ θιάσος τῆς δ. Κοτοπούλη, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ δώῃ 15 παραστάσεις ἐν Βουάλα, ἔδωκε μόνον 4, διότι ἐνεφανίσθη ἄνευ ἠθοποιῶν ἀξίας, ἔδωκε δὲ τὴν «Ζωζέταν» καὶ τὴν «Κυρία τοῦ Μαζέιμ» ἔργα, ἅτινα προσέκαλεσαν τὴν ἀποχὴν τοῦ κοινῶ ἐκ τῶν παραστάσεων, καίτοι οἱ ὀμογε-

νεῖς ἔχον προπληρώσῃ γενναίαν συνδρομὴν δι' ὅλην τὴν σειρὰν τῶν παραστάσεων.

— Εἰς τὸ νέον Παρισιῶν θέατρον «Vieux Colombier» θὰ παρασταθῶν ἐφέτος ὁ «Ἀγαμέμνων» τοῦ Αἰσχύλου, αἱ «Τρωάδες» τοῦ Ἐὐριπίδου, καὶ τοῦ Suarès τὸ νέον ἔργον «Τραγωδία Ἡλέκτρας καὶ Ὁρέστου».

Ξένα Θέατρα. — Νέα ἔργα.

Ὁ εἰς Παρισίους μεταναστεύσας Ἰταλὸς δραματικὸς Λάριο Νικοντέμι ἐθριαμβευσεν μὲ τοὺς «Καοζαρίας». Λιὰ τοῦ ἔργου του τοῦτον ἐκφράζει τὰς ἐνδομύχους σκέψεις, ἢς τὰ ἄτομα εἰς δεδομένας στιγμὰς δὲν δεσμοφνεύουν διὰ λέξεων, ὅπως μὴ ἔλθωσιν εἰς ἀντίθετον πρὸς τὰς κοινωνικὰς σχέσεις, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐν τοῖτοις εἶνε ἐκδηλώσεις τοῦ χαρακτῆρος τῶν. Πρωταγωνιστὴς ὁ ἠθοποιὸς Γκετρύ.

— Ὁ Ἄγγλος δραματικὸς Μπάρου ἀνεβίβασεν ἐν Λονδίῳ μονόπρακτον νέον ἔργον, ἐπιγραφόμενον «Ἐν ἡμισεῖα ὥρα». Τόσῃν δ' ὥρᾳ διαρκεῖ ἡ παράστασις. Ἐδρέθη ὡς ἀνώτερον πολλῶν πενταπρακτικῶν τραγωδιῶν.

Εἰς πλούσιος καὶ μαριώδης δι' ἀντικείμενα τέχνης ἐντυμψέθη ἐξ ἀνάγκης ἵνα διὰ τῆς συζήτου περιέλθωσιν εἰς αὐτὸν συλλογαὶ τέχνης. Ἀλλὰ συχνὰ εὐρίσκουν οἱ σύζυγοι. Ἀρρατετεύει ἀπὸ τὸ σπῆτι ἡ σύζυγος καθ' ἡν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ δεχθῶν κεκλημένους διὰ νὰ συναντήσῃ ἕνα ἐραστήν, Φεῖγουσα ἀφίνει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τὸν ἀρραβῶνα τῆς Ὁ ἐραστὴς σπεύδει νὰ καλέσῃ μίαν ἄμαζαν διὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ φρονεῖται ὑπὸ αὐτοκινήτου. Διστάζει ἡ φρυγοῦσα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον, ἀλλὰ πείθεται ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις κατόπιν εἶνε κατὰ σύμπτωσιν ἐκ τῶν κεκλημένων. Ἐνῶ ὁ σύζυγος ζητεῖ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν σύζυγον, ὁ ἱατρὸς τὸν παρασύρει εἰς ὄμιλιαν καὶ ἡ σύζυγος προφθάνει καὶ ἀποσύρει ἐγκρίτως τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸν ἀρραβῶνα. Οὗτο ἡ σύζυγος δὲν κατώρθωσε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἔρωτα.

— Μετ' ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐδόθη ἐν Βιέννῃ ἡ πρώτη παραστάσις τοῦ νέου δράματος τοῦ Ἰρλανδοῦ Βερνάρδου Σῶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Πυγμαλίων».

Ὁ Πυγμαλίων κατὰ τὴν παράδοσιν ἦτο ὁ διάσημος γλύπτης, ὅστις εἶχε μεταβάλει τὸ ἐκ μαρμάρου ἄγαλμα εἰς ἔμψυχον. Ὁ νεώτερος Χίγγως Ἄγγλος καθηγητὴς—τὸ νεωρῶτερον πρόσωπον τοῦ δράματος—κατὰ τούτο εἶνε Πυγμαλίων, ὅτι κατορθοῖ ὥστε μία ἀπλή τοὺς τροπούς, ἄεστος καὶ μὲ χυδατὸν γλωσσικὸν ἰδίωμα κόρη τοῦ λαοῦ ἐντός μόνον ἐξ μηνῶν νὰ συμπεριφέρῃται ἀγύμως καὶ νὰ δύναιτο νὰ συνδυάσῃται εὐχερῶς μετὰ δουκίσσης.

Εἰς τὸν Πυγμαλίωνα ἀρωγὸς ἔρχεται ἡ Ἀρροδίτη, εἰς τὸν Χίγγως ἡ ἐπιστήμη του ὡς γλωσσολόγος.

— Ὁ Σῶ ἐπίσης ἔγραψε τριπρακτικὸν κωμῶδιον περὶ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης τῆς Ρωσσίας Παρεστάθη μετὰ μὲτὰν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ «Βωδεβίλ» τοῦ Λονδίνου. Ἡ Ρωσικὴ ἀλήθ τῆς Αἰκατερίνης ἀναπαύσεται μὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἠθικῆς παλαιολογίας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ποτέμκιν, προμηθευτὴν τῶν ἐρώτων τῆς ἀκολούτου Ἀυτοκρατορίας. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ σατιροῦται ἐπίσης ὁ Σῶ τὸν Ἄγγλικὸν τύπον.

— Εἰς τὸ θέατρον «Φέμινα» τῶν Παρισίων ἐδόθη ἐθνημοτάτη κωμῶδια τοῦ Βέμπρο «Παράφ ὁ Α'» ἡ ἐπὶ τὸ ἀπλοῦστερον «Μονογράφος». Ὁ ἥρωας εἶνε περίφρων γραφειοκράτης, διευθυντὴς τροχοδρομῶν, μονογράφος διαρκῶς. Παύεται ἐπὶ ἀνικανότητι. ἔχει ὅμως τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἰκανοποιηθῇ μίαν ἡμέραν. Καὶ ὄντως καλεῖται πάλιν εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ νικᾷ ἡ γραφειοκρατία, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι καλύτερος διευθυντὴς μιᾶς ὑπηρεσίας εἶνε πάντοτε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν διενθύνει ποτέ.

— Ἀπὸ τῆς σκηρῆς τοῦ ἐν Παρισίοις θεάτρον «Λεὸν Ποαριέ» ἐδόθη κατ' αὐτὰς νέα εὐφρευτάτη κωμῶδια τοῦ Λουκιανοῦ Γκλέζ «Ὁ χρυσοῦς μύσχος». Ἴδου ἡ ὑπόθεσις του. Ὁ Πιλάρ Ἀυράν, ἰδρυτὴς μεγάλου καταστήματος καὶ κάτοχος ἑκατομμυρίων, περιστοιχίζεται ὑπὸ σπεί-

ρας κολάκων, οίτινες εκθειάζουσι τὸ πνεῦμά του καὶ ὑποδέχονται μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς λόγους του. Ὁ Δυρὴν φιλοδοξεῖ τὴν ταινίαν τοῦ ἱαπτόου τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς, ἣν τέλος ἐπιτυγχάνει διὰ γενναίας πρὸς τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου δωρεῆς καὶ χάρις εἰς τὴν ἐμπνευσίαν μικρῆς πτωχῆς ἐξαδέλφου του, ἣτις προσφέρει εἰς τὸν Ὑπουρῶν τῶν Ὁραίων τεχνῶν ἀνωδέσμην ἐκ κνάνων καὶ μινωκῶνων, ἀβροῦς ἐπενδυμίζουσαν λησμονηθεῖσαν σὺλλογὴν ποιημάτων, ἣν ὁ πολιτικός οὗτος εἶχε δημοσιεύσει νέος ἐπὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Κνάνι καὶ μινωες».

Ὁ Δυρὴν ἀποθνήσκει ἐκ τῆς μεγάλης χαρᾶς, ἣ δὲ ἀνάγκη τῆς διαθήκης του προκαλεῖ σκηνὰς ἐξόχως κομικὰς. Ἡ πτωχὴ ἐξαδέλφη οὐδόλως μνημονεύεται ἐν αὐτῇ, ὅπερ καὶ ἐνθαρρύνει τὸν γραμματέα τοῦ Δυρὴν νὰ ζητήσῃ ἤδη αὐτὴν εἰς γάμον, καθ' ὅσον μέχρι τοῦδε δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξυμολογήσῃ τὸν ἔρωτά του πρὸς κόρην, ἣτις προωρῖζεται νὰ γῆν κληρονόμος τῶων ἑκατομμυρίων.

— Εἰς τὸ θέατρον «Ἀναγέννησις» τῶν Παρισίων παρῶσατὴ τὸ νέον ἔργον τοῦ Ἑορῶκου Κιστεμέκερος, ἣ «Ἀύσις». Ἐν Τουλῶνι, ὅπου ἐπὶ μακρὸν διέμενεν, ὁ συγγραφεὺς ἐνεπνεύσθη τὴν ἰδέαν τοῦ νέου του δράματος, ὅπερ ἐξελλίσσεται εἰς σειρὰν γεγονότων τῆς ναυτικῆς ζωῆς. Ἡ ἰδέα τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, γνώρισμα τοῦ πολιτικοῦ τῆς Ἀύσεως, ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὀρυμνικὸν ἀτομισμὸν τῆς Ἀνατολῆς, σιγνάκις δὲ ὁ ἀποικιακοὶ πόλεμος φέρουσιν εἰς σύγκρουσιν τὰς δύο ταύτας ἰδέας.

— Δὲν ἠρκέσθη μόνον εἰς τὴν περιβόητον ἐνώπιον τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας διάλεξίν του περὶ τοῦ «Ταγκό» ὁ Ζὰν Ρισπέν, ἀλλ' ἐν συνεχοῦσι μετὰ τῆς πνευματώδους συζήτησιν του, ἔγραψεν δλόκληρον κομωδίαν ἐπὶ τῆς Ἀργεντινῆς αὐτῆς μεθυστικῆς καὶ λυγιστικῆς ὀρχήσεως.

Τὸ «Ταγκό», ἣ κομωδία δηλαδὴ ἠθῶν καὶ διδασκαλίας, ἣ ὁποία θὰ ἔχη πρωτεῖον πρόσωπον ἕνα δεκαοκταετῆ νεανίαν, ἐγραφή ἐπιτήρηδες διὰ νὰ διδαχθῇ ὑπὸ τῆς ὄρωιασας παριστινῆς ἠθοποιού, τῆς Εὔας Λαβαλιέ, ἣτις καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τοῦδε νὰ φορῇ ἀνδροκὰ ἐνδύματα καὶ νὰ περιφέρεται ὡς δεκαοκταετῆς νεανίας, ὥστε διὰ ἀρχίσουν αἱ δοκιμαὶ νὰ εἶνε ἡδὴ συνειδησμένη εἰς τὴν συνολικὴν ἐκδήλωσιν ἀληθινῶ δεκαοκταετῶν νεανίω.

— Ὁ Πῶλ Ἀδάμ ἐτοιμάζει ἀπὸ τριετίας θεατρικὸν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ζεὺς». Παρελαίνει ὅλος ὁ ἐν Ὀλύμπω οἶκος τοῦ ὑμυβρεμένου. Τηρεῖται μεγάλη μυστικότητα τῶν λεπτομερειῶν. Θὰ πρωταγωνιστήσῃ εἰς τὸ ἔργον ἣ καλλιτέρις Ἰδα Ρομμινωτάιν.

— Παρὰ τὴν πολεμικὴν τῆς κοιτικῆς κατὰ τοῦ νέου ἔργον τοῦ Μπερσταντῶν «Λε Φαλαίν», ἣ ἐπιτυχία του εἰς τὸ «Βωδεβίλ» ἐσημείωσε σειρὰν παραστάσεων. Αἱ τρεῖς τελευταῖαι παραστάσεις εἶχον 20,000 δρ. εἰσπράξεις.

— Εἰς τὴν Μόσχῃ ἀναβιβάζεται τὸ νέον ἔργον τοῦ Μαξίμου Γκόρκυ «Οἱ Σίκοβ καὶ Σια». Ἡ ὑπόθεσις πλέκεται εἰς τοὺς κύκλους τῆς Ρωσικῆς ἐμπορικῆς τάξεως.

— Οἱ θεατρικοὶ κύκλοι τοῦ Βερολίνου ἀνυπομονῶς ἀναμένουσι τὴν ἐπὶ σκηνῆς ἐνὸς τῶν καλλιτέρων θεάτρων τῆς Γερμανικῆς πρωτευούσης ἀναβίβασιν νέας ὄπερας τοῦ Χούμπερδωγκ, ὑπὸ τὸν τίτλον ἣ «Βιγαντιέρα». Ἡ ὑπόθεσις τοῦ νέου ἔργου, εἰλημμένη ἐκ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τοῦ 1813, στρέφεται εἰς καθαρῶς στρατιωτικὰ ἐπεισόδια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ χορὸς παριστᾷ τοὺς Πρώσους στρατιώτας, οἵτινες μετὰ τὴν μάχην τῆς Λειψίας κατεδίωξαν τὸν Ναπολέοντα ὑποχωροῦντα, διέβησαν τὸν Ρήνον καὶ ἐπολιορκήσαν τοὺς Παρισίους. Παιδίσκη τὴν συλλαβάνεται ἐν τῷ Πρωσοικῶ στρογγυλῶ ὡς ὑποτικὸν κατασκοπείας. Ταχέως ὁμοῦ ἐξακριβοῦται, ὅτι πρόκειται περὶ Γερμανίδος τὴν πατρὶδα καὶ τὴν ψυχὴν, ἣτις καὶ ἐνοῦται μετὰ τῶν Πρωσοικῶν στρατευμάτων, ὧν διατηρεῖ ἀκμαῖον τὸ φρόνημα, καὶ φθάνουσα εἰς τὸν Ρήνον ὑποδεικνύει εἰς τὸν Βλέρχο τὸ καταλληλότερον διὰ τὴν διάβασιν τῶν Πρωσοικῶν δυνάμεων σημεῖον. Εἰς τὴν ὄλην ἱστορικὴν ὑπόθεσιν προστίθεται ἔρωτικὸν εἰδύλλιον, οὗτινος ἥρωις εἶνε νεαρὸς ἀξιωματικός.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνέστη ἐσχάτως ἐν Βερολίῳ «Κεντρικῶν ἀγαθωστικῶν γραφεῖων» σκοποῦν νὰ διευκολίη εἰς τοὺς ἐκδότας τὴν ἐκλογὴν τῶν χειρογράφων, νὰ ἐπιτρέπη δὲ εἰς τοὺς νέους συγγραφεὺς τὴν ἐκδοσιν τῶν ἔργων τῶν ὑπὸ λογικοὺς ὄρους. Μέγιστα θὰ εἶνε αἱ ὑπηρεσίαι, ἃς ὁ νεωτερισμὸς οὗτος προσφύσει νὰ παρῶσῃ εἰς τὴν φιλολογικὴν κινήσιν τῆς Γερμανίας. Ἄφρα πλέον τῶν 30,000 ἔργων δημοσιεύονται ἐτησίως. Ἀμφίβολον εἶνε ὅμως ἂν ὁ ἰσχυρότατος σύνδεσμος τῶν Γερμανῶν ἐκδοτῶν θὰ δεχθῇ τὴν τοιαύτην κηδεμονίαν.

*

Ὁ γνωστός Ἄγγλος συγγραφεὺς Χὸλ Κεν ἐξέδωκε νέον μυθιστόρημα «Ἡ σύζυγος ἦν μοι ἔδοικες». Ὑπὸ τῆς Ἰνδοτικῆς λογοκρισίας κατεδιώχθη ὡς ἀνήθικον, διότι νεαρὰ γυνὴ συζευχθεῖσα μὲ ἀνθρώπον, δὴ δὲν ἀγαπᾷ, ἀθετεῖ τὴν συζυγικὴν πίστιν. Ὁ συγγραφεὺς διεμαρτυρήθη καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἐκ τοῦ ἔργου του ἐπωλήθησαν 200,000 ἀντίτυπα εἰς ὀλίγας ἑβδομάδας.

*

Ἀπέθανεν ἐν Ζακύνθῳ μετὰ μαρτυρικὴν ἀσθένειαν ὁ ποιητῆς Ἀριστείδης Καροκέφαλος, ἐν ἡλικίᾳ 78 ἐτῶν.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἦρχισαν αἱ ἐπιστημονικαὶ διαλέξεις τοῦ «Παρασσοῦ». Ὁμίλησαν οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Ἀποστολίδης καὶ Ζέγγελις.

— Ὁ κ. Σπ. Λάμπρος ἤρχισε ἐν τῷ «Παρασσοῦ» σειρὰν πέντε διαλέξεων ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Νέας Ἑλλάδος. Ἡ πρώτη ἀφορᾷ τὰ Ἰωάννινα. Ὁ κ. Α. Ἀδαμαντίου ἐπίσης ἤρχισε σειρὰν διαλέξεων περὶ Θεσσαλονίκης ὡς πόλεως Βυζαντινῆς καὶ τῆς σημασίας αὐτῆς ὑπὸ ἱστορικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἔποχην.

— Ἡ περιήρημος καταστάσις, προτοῦ ἐμφανισθῇ, διὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς «Ἐταιρία τῶν διαλέξεων» ἤρχισε τὰς διαλέξεις τῆς εἰς τὸ φοιητῶν τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρον. Αὐὰ νὰ ἐξελεωθῇ ἴσως, ἔλαβε τὸ βάπτισμα διὰ τοῦ σεβ. Μητροπόλιτου Κυτίου κ. Μελετίου, ὅστις ὀμίλησε περὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐπιτεθεὶς μετὰ σθένους ἐναντίον τῶν Ρωσικῶν ἀξιώσεων.

Ἐκτὸς τῶν 13 ἐταίρων, ἐκτάκτως παρεκλήθησαν νὰ κάμουν διαλέξεις καὶ τινες ἐπιστήμονες ἐπὶ θεμάτων σχετικῶν πρὸς τὸ ἐπάγγελμά των. Τὸ πρόγραμμα τῶν ὑπολοίπων διαλέξεων μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ἔχει οἷτω:

26 Νοεμβρίου. Αὐδορικῆς, Εἰς τὸ πτερόγισμα τῆς Νίσης.— Ν. Λάσκαρης, Περιπέται ἠθοποιῶν ἐν Μακεδονίᾳ.— Ι. Πολέμης, Ματωμένες δάρνες, ποιήματα. 29 Νοεμ. Α. Φραντζῆς, Περὶ Βουλγῶρων καὶ τοῦ πολέμου των. 2 Δεκεμ. Ἰω. Σβορώνος, Πῶς ἐγενήθη ὁ Δικέφαλος ἀετός. 5 Δεκ. Ι. Λαυβεργης, Ἐντυπώσεις προσωνοῦ ἑκατομμυριοῦχου. 9 Δεκεμ. Α. Ἀδριεάδης. Ὁ Ἄλῃ Πασᾶ, οἰκονομολόγος. 14 Δεκ. Π. Νιρβάνας, Τὰ Νοσοκομεῖα εἰς τὸν πόλεμον.— Εἶο Δημητρακοπούλου, Ἡ καρδιά τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὸν πόλεμον. 16 Δεκεμ. Δ. Καμπούρογλου, Σκλαβία καὶ ἀντίδρασις. 20 Δεκεμ. Χ. Ἄννωος, Πῶς ἐπληρώθη εἰς τὴν Πλέινω.— Γ. Τσοκόπουλος, Πίσω ἀπὸ τὸν καπνὸν τῆς μάχης.— Ι. Δελικατερίνης, Ἡ ἀλληλογραφία τῶν πολεμιστῶν. 23 Δεκ. Χ. Δαράλέξης καὶ Σπ. Σαμάρας, Μακεδονικὸ χορὸ. Ἐκτέλεισις ὑπὸ τῆς Ἄδος Ἡλ. Παλαεωρακοπούλου. 27 Δεκ. Σ. Μελάς, Τὸ ἀλόγῳ μου στὸν πόλεμον.— Π. Δημητρακόπουλος, «Θρούλλοι τῆς φροτιᾶς». 30 Δεκ. Κυρία Κασιγῆρα-Μελᾶ, Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰ Νοσοκομεῖα τοῦ πολέμου.

— Ἡ Ἐταιρεία τῶν διαλέξεων εἰς τὸ Παρίσι ἐξέδωκε μακροσκελὲς τὸ πρόγραμμα τῶν χειμῶνων τῆς διαλέξεων. Ἰδοὺ μερικὸι κομφερανσιὲ καὶ τὰ θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ὀμιλήσουν. Ὁ μαρκήσιος ντε Σεγκνὸ, Ἀ-

καθημαϊκός: «*Η μονομαχία και ο θάνατος του Πούσκιν*». Ο κόμης Όσοβίλ, Ακαδημαϊκός: θέμα: «*Η Γαλλική Φιλολογία εν Αμερική*». Ρενέ Δουμίκ, Ακαδημαϊκός: Σειρά όσκιω διαλέξεων περί Λουδοβίκου δεκάτου τετάρτου. Ίούλιος Δεμαίτο, Ακαδημαϊκός: «*Θεατρικά αναμνήσεις*». Φρεδερίκ Μασσόν, Ακαδημαϊκός: «*Οί Γκονκούρ*» και κατά σειράν οί ακαδημαϊκοί Ζάν Ρισπέν, Ρενέ Μπασέν, Ανρόν Ρουζόν, Μορίς Ντοπέ, Έδμόνδος Ρουσιάν, Πώλ Μπουζιέ.

— Η εν Βερολίνω Γερμανική Έταιρία των Έπιστημόνων ήρτισε τās διαλέξεις της με τόν περίφημον φιλόλογον Βιλάμοβιτς, με θέμα τής Ιστορίας τής Έλληνικής γλώσσης. Η διάλεξις διοργανώθη υπό του Συνδέσμου τών Φοιτητικών Σωματείων, τὰ όποια και παρόστησαν μετά τών σημαίων των. Απέδειξε τήν ζωτικότητα και τὸ έναιον επί 2,700 έτη τής Έλληνικής γλώσσης, τής όποιās παρετηρήθη πάντοτε μια άποκροστάλλωσις αντιθέτως προς τήν Λατινικήν, ήτις άπεσυνετέθη. Έξέφρασε τόν θαυμασμόν του διά τόν Έλλ. λαόν, όστις με μίαν βαθειά αισθητικήν αντίληψιν γίνεται γλωσσολόγος, δημορογών όρους επιστημονικούς, ένφ τὰ ξένα κράτη δανείζονται όλονέν λέξεις από τήν Έλληνικήν, ής θαυμαστή είνε ή κομψότης και ή εστροφία τών έννοιών και καταπληκτική ή τέχνη εις τήν εφαρμογήν του γλωσσικού ύλικου. Και έπλεν ο έξοχος φιλόλογος: «*Η Έλληνική γλώσσα είνε ιδιόρρυθμος όργανισμός. Όστις ζητεί άληθινήν μόρφωσιν, πρέπει άπωραϊτήτως νά τήν μελετήσει*».

— Ο κ. Ε. Μπουρτώ, Γάλλος συγγραφεύς εκ των εγκριτοτέρων, εν διαλέξει του εις τὸ Δημοτικόν Θεάτρον όμίλησε μετά γλαφυρότητος περί τής σχέσεως τής οικογενείας προς τήν κοινωνίαν. Απέδειξε, ότι εκ τής οικογενείας εξαρτάται ή έθνική πρόοδος, έπλεξε τὸ εγκώμιον τής οικογενειακής έστίας και ανατρέξας εις παλαιά και σύγχρονα γεγονότα και ιδίως του τέλευταίου Έλλ. πολέμου απέδειξε, ότι ή άφροσύνη προς τήν πατρίδα είνε αποτέλεσμα ήτοις σνοτήσεως τής οικογενείας. Ανέφερε Γάλλους ποιητάς, οί όποιοι ήμνησαν τήν οικογένειαν, άναμνησθείς και τής Έλληνικής δημοτικής ποιήσεως.

Δ Ι Δ Γ Ω Ν Ι Σ Μ Ο Ι

Τὸ Υπουργείον τών Στρατιωτικῶν προκηρύσσει διαγωνισμόν πολεμικῶν ήμαίων, ήτοι ανά εν θούριον και εν έπιπέδιον διά τούς στρατιώτας και τούς ναύτας και εν ήμα άναμνηγής διά τās ώρας τής αναπαύσεως αὐτῶν, εις γλώσσαν όσον τὸ δυνατόν άπλην και άνευ τοπικῶν ιδιωτισμῶν, εκ 3—4 τετραστίχων στροφῶν.

Τὰ ήματα άνυπόγραφα έντός φακέλλου με χωριστά εσφραγισμένον τὸ όνομα του ποιητοῦ θά στέλλονται μέχρι τής 31 Ίανουαρίου εις τὸ ιδιαίτερον γραφεϊον ταῦ κ. ύπουργοῦ τών Στρατιωτικῶν, θά κριθοῦν δὲ υπό επιτροπής υπό τήν προεδρίαν του πρίγκηπος Νικολάου, εκ τῶν κ. κ. Αννίνου, Νισβάνα, Δαμβέργη, Δροσίνη, Κουρτίδου και Τσοκοπούλου, με βραβεϊον τήν τιμην, ότι «οί ποιηταί θά είνε οί έπίσημοι διεργμενείς τῶν ύψηλοτέρων διαχύσεων τής ψυχής του στρατιώτου» και γέρας 500 δρ. δι' έκαστον ποιήμα.

Τὸ εφετειῶν βραβεϊον Νομπέλ εις τήν φιλολογίαν άπενεμήθη εις τόν Ίνδόν ποιητήν Ραμπριανάθ Ταγκόρ. Η άπονομή του βραβεϊου εις Ίνδόν, ενεποίησε καταπληξιν, ήρχισαν δὲ νά γίνονται μεταφράσεις τῶν έργων του εις όλας σχεδόν τās γλώσσας. Είς τὸ προσεχές φύλλον τής «*Πανακοθήκης*» θέλομεν δημοσιεύσει βιογραφίαν μετ' εικόνας του βραβευθέντος ποιητοῦ, ως και μεταφράσεις ποιημάτων του.

Τὸ βραβεϊον διά τήν Ίατρικήν άπενεμήθη εις τόν Γάλλον φυσιολόγον Ρισέ, τής Φυσικής εις τόν Όλλανδῶν Κάμμερλεγ Όππες, τής Χημείας εις τόν Έλβετόν

Άλ. Βέρνερ. Έκαστος τῶν βραβευθέντων θά λάβη 197,000 φρ.

Η κριτική επιτροπή τῶν Δραματικῶν διαγωνισμῶν του Ωδειῶν εκ τῶν έργων, τὰ όποια παρεστάθησαν κατά τήν τελευταίαν διετίαν, έκρινε καλλίτερον τήν τραγωδίαν του κ. Αρ. Προβελεγγίον «*Νικηφόρος Φωκάς*», εις τήν όποιαν άπένεμε και όλόκληρον τὸ χρηματικόν βραβεϊον εκ δρ 2.500

Ο «*Νικηφόρος Φωκάς*» είνε έργον με ικανήν δραματικήν ποιήν και με ώραιάν παραστατικήν γλώσσαν. Έκτελεσθείς τόν Νοέμβριον 1911 εις τὸ Β. Θεάτρον δέν εσημείωσεν επιτυχίαν, διότι επαχθή υπό τούς χειρότερους όρους.

Μ Ο Υ Σ Ι Κ Η

Η από έκῶν καθηγήτρια τής μονωδίας εν τῶ Ωδειῶ «*Αθηνῶν κ. Φεράλδη παρητήθη τής θέσεώς της, διορισθεϊσα καθηγήτρια εις τὸ Παρισίον Ωδειον. Διάδοχός της εξέλέγη ή κ. Σαμπριέρη. Ο διορισμός της έκριθή δυομενῶς.*

Πολλοί θά ένθυμούνται τόν Αλιπούτειον τής Αθηναϊκής Μανδολινάτας, αλλά δεινόν μανδολινιστήν, τόν δωδεκαετή τότε Δούνην. Είς διάστημα όλίγον χρόνον μετεμορφώθη εις βριτονόζον, του όποιου ή δεξιότης έγκνεί ζωηρόν τὸ ένδιαφέρον. Είς Λονδίνον και Παρισίους και Αμερικην έδωσε συναλλίαν λαν επιτυχείς. Είς Αυστρίαν εμαθήτευσε παρὰ τῶ Σέβουκ, έπεχείρησε δε περιοδείαν εις Ρωσίαν μετά τής διασήμου σοπράνο Μειοκάγια, ότε Ρώσος καθηγητής τόν άπεκάλεσε Παγανίην. Ποίη ή επαλλάβη τās περιοδείας τον ήθέλησε νά μίς δύο η δειγμάτα τέχνης ως εκτελεστοῦ και ως συνθέτου. Η συναλλία με τὸ έλεκτόν πρόγραμμα και με τὸ ίδίαν έπινοήσεως όργανόν του «*Άύρα-Φοίνιξ*», ευαρίθμους συνεκέντρωσε μουσοφίλους. Η Έλληνική άριστοκρασί έλαμψε διά τής άπουσίας της. Ρόνερο Δουπι! Έάν ήσο ξένος, τί πάταγος θά εγίνετο!

Είς του Bruch τὸ μακρότατον Concert εις sol mineur και το γλυκύτατον του Sarasate Zigeunerweisen ήδειξε δύναμιν, αλλά και αισθημα. Τὸ μανδολίνον του τὸ πολύφωνον αντικαθίστα όλόκληρον όρχήστραν, ή δ' ευχέρεια εξεδηλώθη ιδίως εις του Βαζζιπὶ τῶν «*Χορόν τῶν Στοιχείων*». Αλλά τὸ μείζον ένδιαφέρον προεκάλεσαν διά τήν πρωτοτυπίαν των αί συνθέσεις του, στρεφόμενα περι τήν Ίλιάδα. Αί θρηνημαί του θανάτου του Έκτορος πλήρεις πόνου και πάθους, και οί Ομηρικοί χοροί τής Ίριγενείας και τής Βροηγίδος, ος δηρωμήνευσεν άλλοτε ή υπέρροχος χορευτρια Αδγκων, έχουν ικανήν άρχαιοπρέπειαν και κλασικήν ενουθμίαν.

Ο κ. Λοίτης, άφελής, μετριώφρων, είνε κύριος τελείως του όργάνου του, πάσης ήχητικής αὐτοῦ ιδιότητος. Οί τόνοι διανεγεί, με χωματισμούς έσφραστικούς.

Η κ. Φωκά, ή πρώτη τεχνική φωνή τῶν Αθηνῶν, ή διδασκάλοσα πολυαρίθμων μαθητριῶν, εκάλεσε τούς θαυμαστάς της εν τῶ Δημ. Θεάτρο εις μονοικόν άκρόασμα κατά τὸ όποϊον εξετιμήθη ή διαγνεια τής φωνής της, ής οί τόνοι δέν υπέστησαν καμμίαν ύφρεση. Δέκα επίτ άσματα έγραλε χωρίς νά φωνή κοίραος και εις τὰ όποια απέδωσε τόν χαρακτήρα τῶν συνθεμάτων μετά πολλής ειλικρινείας και εθανυμάσθη τὸ μέγα πλεονέκτημα τὸ όποϊον έχει, τὸ τής άπαυτοής. Τὸ πρόγραμμά της περιελάμβανε συνθέτας αντιπροσώπους και κλασικής μουσικής και συγχρόνους, δραματικούς και νεοέλληνας. Μολοντί δέν ήτο τὸ πρόγραμμα της όμοιογενές, άνταπεκρίθη επιτυχῶς εις τās αντιθέσεις τῶν έμπνεύσεων.

Εἰς τὸ «Ariette de la Vera Costanza» τοῦ Haydn ἔδειξε τὰ τεχνικὰ χαρίσματα, τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς εἰς τὴν «Αῤῥύπτιον τοῦ Σεραγιόν» τοῦ Μότσαρτ, τὸ εὐστορόφων εἰς τὴν «Βαρχαρόλαν» τοῦ Σούμπερτ. Κατόπιν μᾶς παρουσίασε δύο ἀντιπάλους συνθέτας ἀλλ' ὁμοίους εἰς τὴν ἔμπνευσιν, τὸν Debussy καὶ τὸν Μασσενέ, τὸ «Enfand prodique» τοῦ πρώτου καὶ τὴν ὠραίαν Ariane τοῦ δευτέρου, ἧτις ἐν τοῦτοις ἐφάνητο οἰονεὶ συνθέσει τοῦ πρώτου, ἄσματα τὰ ὅποια μᾶς ἀνέμνησαν τὸ ἐκφραστικὸν ἔφος τῆς Καλογεροπούλου. Εἰς τὴν Γαλλογερωμανικὴν συμφωνίαν τῶν μουσουργῶν—τὴν μόνην ἐρικτήν—ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνης παρενέβαλε καὶ τὸν ἰδικόν μᾶς κ. Σαμάρα, τοῦ ὁποίου ἐργαίε ἐν ἄσμα δραματικώτατον ἐκ τῆς «Φλόρα Μιράμπιλις», καίτοι ἦτο βαρὺ διὰ συναυλίαν, ὡς ἐκ τῆς τραγικότητος δὲ μὴ τελείως προσαρμοζόμενον εἰς τὴν φωνὴν τῆς κ. Φωκᾶ. Τὸ τέταρτον μέρος τοῦ προγράμματος ἀφιερώθη ὀλόκληρον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μουσικὴν. Ἡ κ. Φωκᾶ διὰ τὴν εὐχαριστήσῃ τοὺς ἐπιτυγέστερον ἀσχολομένους εἰς τὴν δημιουργίαν Ἑλλ. ἄσματος ἐτραγοῦδησε καὶ Σαμάρα καὶ Καλομοίρη καὶ Λαμπιλέτ ἑλληνικὰ τραγοῦδια Ἀπτόν προηγήθη ἐν λυρικοῦ ἀσμάτιον τοῦ ἐν Σμύρῃ κ. Μιλανᾶκη, ἀδελφοῦ τῆς κ. Φωκᾶ, σπουδαστοῦ μουσικῆν ἐν Παρισίοις. Καὶ τοῦ μὲν κ. Σαμάρα «Τῆς κοπέλης τὸ νερό» μὲ δραματικὸς τόνους, Ἱταλίζει. Τοῦ δὲ κ. Καλομοίρη ἡ «Κατάρα» δὲν εἶνε ἐντελῶς γρησιᾶ Ἑλλ. ἔμπνευσι δότι καὶ ἐδῶ μεταπίπτει ἐνιαχοῦ ὅπως καὶ εἰς ἄλλας συνθέσεις του εἰς Βαρνεζιόους τόνους. Τὸ γρησιώτερον Ἑλλ. τραγοῦδι, ἐπὶ μοτίφον ἑλλ. δημόδιον μουσικῆς, χωρὶς ἀναμίξεις ξενικῶν ἐπιρροῶν, ἦτο ἡ «Μπαλάτα» τοῦ κ. Γ. Λαμπιλέτ. Τὰ Ἑλληνικὰ τραγοῦδια προσέλασαν τόσον θύελλαν χειροκροτημάτων, ὥστε ἡ συμπιᾶθῆς καλλιτέχνης ἠναγκάσθη καὶ ἄλλο, ἐκτὸς προγράμματος νὰ τραγοῦδησῇ Ἑλλ. τραγοῦδι, τὸ «Νανοῦρισμα» τοῦ κ. Σαμάρα. Ἡ συναυλία τῆς κ. Φωκᾶ εἶχε μίαν ὠραίαν κατακλιδα. Τὴν μεγάλην ἀγίαν τῆς ἀ' πράξεως τῆς «Τραβιάτας». Τὸ ἀκροατήριον ἠλεκτρίσθη ἀμέσως ἐκ τῆς Ἱταλικῆς μουσικῆς, τῆς τὴν ἐλκυστικὴν παθητικὴν ἐπίδρασιν ἀισθάνεται ἀμέσως. Ἡ φωνὴ τῆς κ. Φωκᾶ τεχνικὴ εἰς μεταπτώσεις καὶ λαυγγισμούς, εἰς μέταλλον καὶ δύναν, ἀπέδωκεν τὸ δύσκολον αὐτὸ μέρος μὲ πολλὴν αἰσθητικὴν καὶ μὲ ζηλευτὴν ἀκοίβειαν.

Εἰς τὴν συναυλίαν μετέχε καὶ ἑξαμελὴς ὀρχήστρα ἐκ καθηγητῶν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία δημοφώνως ὠραία τὰ ἡρώματα ἐκ τῆς προπερσονῆς συναυλίας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, τὸ πλῆρες μουσικοπαθείας καὶ γλυκύτητος, ἁρμογίας καὶ πάθους Menuetto ἐκ τῆς σκηρῆς τῶν Ἡλισίων τοῦ Ὁρφέως, τοῦ Γλόκ. Ὁ πλανῆς τοῦ κ. Παπαγεωργίου προσέθεσε τόνους ἰδιαιτέρως ἐπιτυγέις.

★

Ἡ κ. Εὐτυχία Καμπανᾶκη, κατόπιν πολυετῶν σπουδῶν εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν, ἀπεστάλη ὑπότροφος τῆς Κυβερνήσεως εἰς Μιλᾶνον, ὅπου ἐπὶ διετίαν παρακολούθησεν ἄσματα εἰς τὸ Ὁδεῖον ἐγένετο διπλωματοῦχος αὐτοῦ. Ἡ συναυλία τῆς ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει φωνὴν δροσεράν, ἔντονον καὶ πλούτον μεταπτώσεων. Τὰ περισσότερα ἔργα εἶχον λαυγγισμούς, τοὺς ὁποίους ἀπέδωκε μὲ διαύγειαν καὶ εὐστορίαν, ἡ ὁποία ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν, ἔχει δὲ καὶ τὸ προσὸν τῆς καλῆς diction. Κυρίως ἡ κ. Καμπανᾶκη εἶνε κατάλληλος διὰ τὸ Θέατρον, εἰς τὸ ὅποτον θὰ ἠδύνατο νὰ δρέψῃ ἐπιτυχίας, ὡς δραματικὴ ὑψίστου. Ἐργαίε τὴν «Dinorah» τοῦ Μαγγερεπερ καὶ τὴν «Τραγιτέλλαν» τοῦ Μιζέ, μὲ πολλὴν τέχνην, δὲν παρέλειπε δὲ καί τὸ νεολληρικὸν ἔργον «Ἐτραγοῦδησεν ἐπὶ ἀκτιῶς καλῆς τὸ «Εἰδέλλιον» τοῦ κ. Σαμάρα καὶ τὸ λαϊκὸν «Τσοπανόπουλον» τοῦ κ. Κοκκίνου.

Τῆς συναυλίας μετέχεον οἱ διακεκριμένοι καθηγηταὶ τοῦ Ὁδείου κ. κ. Σουλτσε καὶ Λογγιβάρδι. Ὁ πρώτος ἰδίως εἰς τὴν Ἑλληνίαν τοῦ Μπεριό, τὸ Μενονέτο τοῦ Μότσαρτ καὶ τὸ Ὀβμοριστικὸν τὸ Ἀβόρακ καὶ ὁ δεύτερος

εἰς τὴν Etude No 7 καὶ τὸ Σκέρτοο op. 39 τοῦ Σοπέν ὑπερήρασαν.

Ἡ συναυλία ἐτιμήθη διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Βασιλέως.

★

Ἦλθε καὶ ἐφέτος ἡ ἀγαπημένη τῶν Ἀθηνῶν, ἡ Ἑλπίς Καλογεροπούλου, ἡ περιφρῆμος soliste τῶν Concerts Lamoureux εἰς τὸ Παρίσι. Διὰ τὸ πλοῦσιον τὰ λαντων τῆς φωνῆς τῆς, διὰ τὴν μεγάλην ἐκφραστικότητά, διὰ τὴν τέχνην τῆς ἐργάραμεν ἐπανεὶλημένως εἰς τὴν «Πανακοθήκη». Ἐφέτος ἐπέδειξεν ἐντονωτέραν τὴν φωνὴν τῆς, ἀληθινὰ ὑπέροχον. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἦτο μουσικὴ διδασκαλία. Ἀπέδωκεν ὅλας τὰς ἐποχάς, ὅλους τοὺς τόνους, ὅλα τὰ αἰσθήματα, πανταχοῦ διαφορετικῆ ὡς ἔκφρασις καὶ πανταχοῦ ἡ ἰδία ὡς τέχνη.

Τὶ βαρεῖς τόνοι εἰς τὴν δυνατὴν ἀγία τοῦ Marcello, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ βαθυστένακτον ἁμαρτί, ποία θλίβρις εἰς τὴν ἄλλην μικρὰν ἀγία τοῦ De Luca, ποίος λυρισμός εἰς τὸ Lamento τοῦ Monteverde καὶ τὴ ζωηρότης εἰς τὴν Cantsonetta τοῦ Scarlati. Καὶ ἀφοῦ μᾶς ἐμύνησε εἰς τὸν 1ST' αἰῶνος τὰ ἄσματα, ἦλθεν ὁ Μπεριόβεν, τὸ μεταίχμιον τοῦ 1Z' καὶ 1H' αἰῶνος νὰ θέσῃ τὴν κορωνίδα. Ἡ κ. Καλογεροπούλου εἰς τὸ ἐξοχον ἔργον τοῦ Μπεριόβεν τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν εἰς τὴν «ἀγαπημένην τον ποὺ λείπει», ἐθροιάβεσεν. Ὅλας τὰς δυσκολίας ὑπερπήδησεν ἡ περιλάθη τῆς ἀγάτης συνεδνάζετο μὲ τὴν παραφορὰν τοῦ πόνου αἰ μεταπτώσεις τῆς φωνῆς τῆς θαυμασταί. Εἰς τὰ δραματικὰ ἰδίως μέρη ἀπαράμιλλος. Καὶ μᾶς παρουσίασε κατόπιν, μετὰ τοὺς κλασσικοὺς προδρομοὺς τῆς παλαιᾶς Ἱταλικῆς σχολῆς, τοὺς νεωτέρους ρομαντικοὺς. Ἐτραγοῦδησε τοῦ Σούμπερτ ἕνα ἀσμάτιον εἰς τὴν ἀσραβωνιστικὴν του, τοῦ Σούμπερτ τὴν Μαργαρίταν, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλοτε ἐργαίε καὶ εἰς τὸ ὁποῖον φανεροῖνε ὅλα τὰ χαρίσματα τῆς ἠθοποιίας τῆς, τοῦ Μότσαρτ τῆς χειροτομήνην Canzonetta, τὸ μεγαλοεπέε καὶ γοργὸν στροματωτικὸν ἔργον «Πρὸ τῆς μάχης» τοῦ Σοπέν, γορημένον ἐπὶ λαϊκοῦ μοτίφον, καὶ τοὺς «Τρεῖς Τσιγγάνους» τοῦ Λιστ μὲ τὰς ὠραίας μεταπτώσεις, δραματικότητος καὶ μυστικισμοῦ. Μετὰ τοὺς Γερμανοὺς, οἱ Ρωσοὶ Μονοόρου καὶ Γ'ερεοανῶν μὲ τὴν τεχνολογίαν τοῦ πρώτου—ὅστις, σημειωτέον, δὲν ἐμαθὲ ποτε μουσικὴν,— καὶ τὴν θρηγοκολησίαν τοῦ δευτέρου, μαθητοῦ τοῦ πρώτου Ἀλλ' ἡ Ἑλληνὶς δὲν ἐληρομόνησε τὴν πατρίδα τῆς. Τέσσαρα ἑλληνικὰ τραγοῦδια ἐτραγοῦδησε μὲ βαθὴν αἰσθητικὴν, μὲ ζοηρὰν ἐκφραστικότητά, προσκαλέσασα ὀργὴ συγκινήσεως καὶ ἀκροάτητον ἐνθουσιασμόν.

Τὸ «Ἄγρ' ἀγόν», τὸ «Ποτὸς λεβέντης», τὸ «Γαροῦμι» — τὰ δύο τελευταῖα κατὰ διασκευὴν τοῦ Γάλλου Ravel— καὶ τοῦ κ. Καλομοίρη τοῦ Παρσάνθι (Ἡ Γρηᾶ Ζωή). Μᾶς ἔκαμε νὰ τὰ νοιώσομε ὅλα βαθεῖα, μᾶς μετέφερον εἰς τὴν λαϊκὴν ζωὴν, τὰ ἐξωτιάνεωσε. Διὸ τὸ κριώτερον προσὸν τῆς κ. Καλογεροπούλου εἶνε ἡ ἐκφρασις, ἡ ἠθοποιία τοῦ τραγοῦδι, ὁ χρωματισμός. Ἐμψροῦσᾶ πνοήν, εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ συνθέτου ἰδίως εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ψυχικοῦ πόνου εἶνε ἀφθαστις. Σπανίως τὸ ἔργον εἶχε τόσον ζωντανὴν, ἐμπνευσμένην ἐμψυγνύριαν. Τὴν συναυλίαν ἔκλεισε μία μελοδία, ὡσαν παλαῖκὸν τραγοῦδι, τοῦ ἀντυχῶς Γάλλου συνθέτου Ντυπά, ὅστις εἶνε ἤδη παρᾶφρον, τὸ «La vague et la cloche». Τὴν συναυλίαν ἐτίμησεν ὀλόκληρος ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια. Ὁ Βασιλεὺς ἐχειροκροτεῖ σιγνῶτατα. Εἶπε δὲ εἰς τὴν καλλιτέχνην: «Καὶ κάθε βράδην ἂν τραγοῦδητε, θὰ ἔσομαι νὰ σᾶς ἀκούω». Προσέκλεισε τῆς Βασιλίσσης εἰς τὴν ἑργαίε εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἔδωσε δὲ καὶ δευτέραν συναυλίαν, ἧτις ὑπῆρξεν ἀληθινὴ ἀπόλαυσις.

Ἡ κ. Καλογεροπούλου, ἀφοῦ δώσῃ μίαν συναυλίαν εἰς Πάτρας, θὰ μεταβῇ εἰς Σμύρνην, Κωνσταντινούπολιν, Θεσσαλονικίαν, κατόπιν εἰς Βουκουρεσίον, ἔνθα ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας, καὶ θὰ καταλήξῃ εἰς Μιλᾶνον.